

dagligdagen til at fungere. Men det er klart, at fru Jensens eventuelle ble skal skiftes, og tænder skal børstes, og hvad der ellers måtte være i den mellemliggende periode.

Jeg er meget enig i det, der blev sagt af fru Karen J. Klint, nemlig at vi er nødt til at begrænse magtanvendelse, men at vi også har brug for, at der er ærlighed om den, og at vi derfor har nogle rammer, inden for hvilke det er muligt at være ærlig om, hvor meget vi har været nødt til, og få en konstruktiv dialog om, hvordan man undgår magtanvendelse. Men det er som sagt en utrolig svær balance, og jeg mener også, det er utroligt svært for os som folketingspolitikere at sige præcist, hvad der er det rigtige i den enkelte situation. Men det, vi må gøre, er at lave de grænser, de omrids, der gør, at det enkelte fagpersonale på den enkelte institution kan tage stilling til, hvad der er bedst for den enkelte medborger. Det er igen den meget vigtige og meget svære afvejning mellem den enkeltes rettigheder og den enkeltes værdighed.

Så vil jeg så i øvrigt også udtrykke enighed i fru Karen J. Klints ønske om en letlæselig vejledning til dem, der måske ikke er så meget på plejehjemmene, eller måske i virkeligheden til alle. Selvfølgelig vil det være en god idé, at vi bidrager så godt som overhovedet muligt til at gøre personalet klar over, hvad er det for nogle retningslinjer, der er i lovgivningen.

I Det Konservative Folkeparti støtter vi dette lovforslag, fordi vi mener, det giver gode muligheder for netop i den enkelte konkrete situation at foretage denne utrolig svære afvejning mellem den enkeltes rettigheder på den ene side og den enkeltes værdighed og sikkerhed på den anden side.

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Jeg stødte som sådan ikke på noget i fru Charlotte Dyremoses indlæg, som jeg var uenig i. Men derimod har jeg den samme betænkelighed som tidligere.

Vi er jo enige om, at den allerbedste sikkerhed ville være faglig udvikling, uddannelse, de bedste boformer osv. Men vi taler om en situation, hvor man alligevel har en omvarende demens, og så opponerer jeg lidt mod den meget indgribende foranstaltning, som dørråbnerordningen er, og henviser til Ældre Sagen, der henviser til en række måder at løse problemet på.

Dørråbner er noget, der kun skal bruges i yderste nødstilfælde, efter at pejlinger og alarm

er blevet anvendt, og som Ældre Sagen skriver i sit høringssvar: »Kun fantasien sætter grænser for, hvad man kan anvende af systemer og mildere indgreb.« Spørgsmålet er så, om man kunne forestille sig, at økonomien satte grænser, for nogle af de mest søftikerede midler og tekniske midler til pejling og alarm er jo noget, der koster penge. Det kunne jeg godt tænke mig at høre en melding om.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det var næsten den samme passus, der fik mig på talerstolen, altså også den om dørråbnerne.

Jeg har tidligere hørt en dialog mellem andre om, at der kunne ske uheld, når folk forlader stedet, men at der måske også sker uheld, selv om man låser alle inde. Nogle af de dødsfald, der er sket, er jo faktisk sket inden for murene, i kældre, eller når man har glemt folk på deres badeværelser eller lignende, så vi kan ikke lovgive os væk fra uheld. Men det, der kalder mig op, er, at jeg gerne vil have, fru Charlotte Dyremose bekræfter, at dørråbner er i en begrænset periode. Jeg synes næsten, det lød fra den konservative ordfører, som om det er en permanent løsning, og det er det ikke.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er meget enig med fru Charlotte Dyremose i, at det er svært for Folketinget at fastsætte grænserne præcist mellem på den ene side omsorgen og på den anden side den enkeltes personlige frihed. Men derfor undrer det mig også, at fru Charlotte Dyremose insisterer på, at vi skal have en lovændring her og nu, når de organisationer, der netop arbejder på området, siger, at de gerne vil have mere tid, så hele den lovgivning, der blev gennemført for ikke så længe siden, når ud til den enkelte medarbejder, og at alle bliver ordentligt informeret om, hvordan man får udviklet de pædagogiske midler osv.

Det er det budskab, der går igen og igen fra organisationerne og også går igen i høringssvarene: man vil have mere tid. Så hvorfor ikke give de folk, der arbejder på området, ordentlig tid til at finde ud af, hvad det præcis er, de har behov for?

Så bliver man jo helt varm om hjertet, når man hører fru Charlotte Dyremose tale om, at vi ikke kan have, at en ældre medborger vandrer rundt på vejene. Jeg håber bare, at den omsorg